

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **H. Y. D.**, narozena X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení sp. zn. OAM-58209-27/ZM-2019,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 30 dnů od pozbytí účinnosti bodu I.16 v části týkající se vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 6. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-87/MIN/KAN, rozhodl v řízení o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu vedeném pod sp. zn. OAM-58209-27/ZM-2019.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 14 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 25. 3. 2021 domáhá podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-58209-27/ZM-2019. Žalobkyně žádá, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí o její žádosti o zaměstnaneckou kartu.
2. Žalobkyně uvedla, že v listopadu roku 2017 podala žádost o vydání zaměstnanecké karty spolu s žádostí o upuštění od osobního podání, kterou správní orgán přijal dne 26. 9. 2019. Žalovaný již o žádosti žalobkyně dvakrát rozhodl, obě jeho rozhodnutí byla k odvolání žalobkyně zrušena. Žalobkyně ani její zástupce nebyli dosud vyrozuměni o rozhodnutí ve věci. Protože žalovaný nerozhodl v zákonné šedesátidenní, resp. devadesátidenní lhůtě, podala žalobkyně Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) jako nadřízenému správnímu orgánu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, které Komise vyhověla a dne 8. 2. 2021 přikázala žalovanému vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů. Jelikož i tato lhůta marně uplynula, přistoupila žalobkyně k podání žaloby.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, neboť nebyl a není nečinný. Dne 17. 3. 2021 vydal rozhodnutí, kterým žádosti žalobkyně vyhověl. Nyní bude žalobkyně vyzvána k dostavení se na pracoviště žalovaného za účelem pořízení biometrických údajů. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Skutečnosti plynoucí ze správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc podstatné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 16. 9. 2019 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) žádost o zaměstnaneckou kartu ve smyslu § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost zastupitelský úřad předal žalovanému dne 3. 10. 2019. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2019, č. j. OAM-58209-8/ZM-2019, žalovaný žádost žalobkyně zamítl a zaměstnaneckou kartu nevydal. Toto rozhodnutí Komise k odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 25. 2. 2020 zrušila a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Žalovaný následně usnesením ze dne 1. 4. 2020 řízení ve věci žádosti žalobkyně podle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu ve spojení s čl. I bodem 4 usnesení vlády ČR č. 198 z roku 2020 (vyhlášeno pod č. 71/2020 Sb.) přerušil do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v daném ustanovení usnesení vlády. Dne 19. 5. 2020 žalovaný vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení. Usnesením ze dne 8. 6. 2020 Komise nevyhověla návrhu žalobkyně na uplatnění opatření proti nečinnosti. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020, č. j. OAM-58209-27/ZM-2019, žalovaný opětovně žádost žalobkyně zamítl a zaměstnaneckou kartu jí nevydal. Komise pak rozhodnutím ze dne 14. 10. 2020 toto rozhodnutí zrušila a věc opět vrátila žalovanému k novému projednání (toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 10. 2020). Výzvou ze dne 12. 11. 2020 žalovaný vyzval žalobkyni k odstranění vad její žádosti, a to k předložení aktuálního dokladu obdobného výpisu z Rejstříku trestů ve lhůtě dvaceti dnů od doručení výzvy. Tento doklad žalobkyně předložila dne 3. 12. 2020. Výzvou ze dne 4. 2. 2021 žalovaný žalobkyni vyzval k odstranění vad její žádosti, a to k předložení dokladu prokazujícího pracovněprávní vztah.

5. Opatřením proti nečinnosti ze dne 8. 2. 2021 Komise přikázala žalovanému, aby do 30 dnů od odstranění nedostatků podání nebo uplynutí lhůty stanovené žalobkyni pro jejich odstranění vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. Dne 15. 2. 2021 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty pro předložení nové pracovní smlouvy a o přerušení řízení. Usnesením ze dne 17. 2. 2021 žalovaný řízení přerušil na dobu sedmi dnů od doručení usnesení. Žalobkyně dne 25. 2. 2021 žalovanému sdělila, že dne 18. 2. 2021 předložila originál pracovní smlouvy. Dne 3. 3. 2021 žalovaný vyrozuměl žalobkyni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ve vyrozumění žalovaný uvedl, že v předložené pracovní smlouvě je jako pracovní pozice uvedeno „pomocný dělník ve výrobě“, která je však odlišná od pracovní pozice uvedené v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (u daného pracovního místa je uvedena pracovní pozice „brusiči, leštiči a ostříči nástrojů a kovů“). Žalovaný dále uvedl, že nebude-li daný rozpor odstraněn, bude žádost zamítnuta. Dne 12. 3. 2021 se žalobkyně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí a doložila novou pracovní smlouvu.
6. Součástí správního spisu je dále předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty ze dne 17. 3. 2021 (dále jen „předkládací zpráva“). V ní žalovaný uvedl, že během shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí nebyly zjištěny žádné poznatky bránící vydání povolení¹. Za podmínek stanovených v předkládací zprávě se navrhuje vydat zaměstnaneckou kartu s platností ode dne pořízení biometrických údajů na dva roky. Předkládací zpráva obsahuje též pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty žalobkyni.
7. Informací o řízení ze dne 22. 4. 2021 žalovaný žalobkyni sdělil, že dne 17. 3. 2021 vyhověl její žádosti o vydání zaměstnanecké karty a vydal zastupitelskému úřadu pokyn, aby žalobkyni udělil dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty, jakmile to bude možné. Zastupitelský úřad totiž s ohledem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví zatím toto vízum do cestovního pasu vyznačit nemůže.
8. Při jednání dne 23. 6. 2021 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně shrnula svou žalobní argumentaci, průběh správního řízení a konstatovala, že povinností žalovaného bylo vydat rozhodnutí do 4. 1. 2021. Žalobkyně poukázala na judikaturu správních soudů, podle které pokyn k vydání předkládací zprávy není vydáním rozhodnutí. Žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 6. 2021, č. j. 77 A 46/2021 – 157. Správní orgány vykládají nesprávně ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví, vstupní vízum bylo možno na zastupitelském úřadu udělit. Není tedy pochyb o tom, že žalovaný je nečinný. Žalovaný se k jednání nedostavil, soud v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. jednal v jeho nepřítomnosti.
9. Soud při jednání provedl dokazování body I.14, I.16, II.2 písm. e) až j) a II.3 písm. d) ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 16. 6. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-87/MIN/KAN, účinného od 21. 6. 2021 (dále jen „ochranné opatření“).

¹ Žalovaný v předávací zprávě přesněji řečeno konstatoval, že v průběhu řízení byl zjištěn důvod nevydání zaměstnanecké karty spočívající v tom, že pobyt žalobkyně na území není v zájmu ČR, a to s ohledem na usnesení vlády ze dne 18. 7. 2018, č. 474 a obsah utajovaných informací, které měl správní orgán k dispozici. Žalovaný uvedl, že se opakovaně snažil důvodnost tohoto závěru obhájit před Komisí, avšak neúspěšně. Ačkoliv je zjevné, že pobyt žadatele není v zájmu ČR a že názor Komise, že tomu tak není, se o nic neopírá, a je tedy nezákonný, nemá žalovaný žádnou možnost, jak se pokusit tuto nezákonnost v postupu odvolacího orgánu zvrátit.

Provedení důkazu dříve účinnými ochrannými opatřeními Ministerstva zdravotnictví soud pro nadbytečnost neprováděl.

Posouzení žaloby

10. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, včetně bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany, jež měla žalobkyně k dispozici ve správním řízení. V dané věci tuto podmínku přípustnosti žalobkyně splnila, neboť jak vyžaduje judikatura, požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“; k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 – 100, č. 1683/2008 Sb. NSS, či ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016 – 32, bod 11).
11. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud žalobu posuzoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
12. Žaloba je důvodná.
13. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo o žádosti rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
14. Podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu, jde-li o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti. Skutečnost, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je nutno rozumět až okamžik, kdy došlo k převzetí průkazu k povolení pobytu, jednoznačně potvrzuje rozsudek ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 – 24. V něm Nejvyšší správní soud vysvětlil, že vydáním rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu nelze rozumět vydání předkládací zprávy, ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Právní názor žalovaného obsažený ve sdělení ze dne 22. 4. 2021, resp. ve vyjádření k žalobě, podle kterého rozhodnutí o žalobkynině žádosti bylo vydáno již dne 17. 3. 2021, kdy došlo k vydání předkládací zprávy a interního pokynu, tak není správný. Rozhodnutí o žádosti žalobkyně tak doposud nebylo vydáno.
15. Pro posouzení otázky, zda je žalovaný nečinný, je nutno nejprve posoudit, zda již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí. Jak již soud shrnul výše, předcházející rozhodnutí žalovaného (ze dne 17. 7. 2020, č. j. OAM-58209-27/ZM-2019) zrušila Komise rozhodnutím ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV-132470-3/SO-2020, které nabylo právní moci dne 16. 10. 2020. Lhůta k vydání nového rozhodnutí tak žalovanému běžela od tohoto okamžiku (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 – 82, či ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 – 95, aj.).
16. Podle § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl-li žadatel vyzván správním orgánem k odstranění vad podání, lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy správní orgán učinil tuto výzvu, do dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo do dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění nedostatků podání. Ve věci žalobkyně tak lhůta neběžela od 13. 11. 2020 do 3. 12. 2020, neboť v tomto období plynula dvacetidenní lhůta pro

odstranění vad podání dle výzvy z 12. 11. 2020 (k tomuto datu ze zákonné lhůty uplynulo 27 dní a zbývalo tak 33 dnů pro rozhodnutí).

17. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak posledním dnem pro rozhodnutí žalovaného bylo úterý 5. 1. 2021. Soud stanovil nejzazší datum pro rozhodnutí odlišně od žalobkyně, která při jednání tvrdila, že rozhodnutí mělo být vydáno již dne 4. 1. 2021. Na celkové posouzení věci však tato skutečnost nemá žádný vliv. Soud vycházel při stanovení lhůty pro rozhodnutí z obecné šedesátidenní lhůty, neboť žalovaný netvrdil a ani ze správního spisu nevyplývalo, proč by měl být případ žalobkyně zvlášť složitý, tedy takový, jehož složitost významně přesahuje složitost srovnatelných případů. Byť žalovaný v žádosti o přehodnocení opatření proti nečinnosti ze dne 15. 3. 2021 tvrdil, že případ žalobkyně je zvlášť složitý, nijak toto své tvrzení neosvětlil ani nedoložil. Žalovaný nevyžadoval ani závazné stanovisko Úřadu práce České republiky. Soud pouze pro pořádek shodně s Komisí doplňuje, že výzva k odstranění vad žádosti ze dne 4. 2. 2021 již neměla na běh lhůty pro vydání rozhodnutí žádný vliv, neboť byla vydána až po uplynutí zákonné lhůty k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, č. 2871/2013 Sb. NSS). Je tedy zjevné, že žalovaný v zákonem stanovené lhůtě ani později ve lhůtě stanovené Komisí v rámci opatření na ochranu proti nečinnosti o žádosti žalobkyně nerozhodl (a neučinil tak ani do okamžiku rozhodnutí soudu o žalobě).
18. Soud proto shrnuje, že žalovaný je nečinný, a žaloba je tedy důvodná
19. Pro úplnost soud uvádí, že neopomněl materiální korektiv ochrany před nečinností, který judikatura převzala z § 71 odst. 5 správního řádu, podle něhož se nemůže dovolávat nedodržení lhůt ten účastník, který je způsobil. V rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 – 41, č. 2785/2013 Sb. NSS, však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti, je tím presumován fakt, že správní orgán nečinný byl, a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním žalobce se, z pohledu § 71 odst. 4 správního řádu, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. Z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by žalobkyně svým chováním ode dne 8. 2. 2021 (tedy od vydání opatření proti nečinnosti) jakkoli průtahy v řízení zavinila. V době po vydání opatření proti nečinnosti nečinila žádné obstrukční návrhy či podání vůči žalovanému, v řízení nepůsobila pasivně, na výzvy žalovaného vydané po tomto okamžiku bez větších prodlev reagovala.
20. Soud proto dále zvažoval, jakou lhůtu ke splnění povinnosti vydat rozhodnutí žalovanému stanovit. Soud musí při úvaze o délce lhůty zjišťovat, které úkony bude muset správní orgán před vydáním rozhodnutí provést. Identifikace těchto úkonů a zdůvodnění jejich nezbytnosti je na žalovaném správním orgánu. Jestliže správní orgán ve vyjádření k žalobě nebo k výzvě soudu takové úkony neuvede, či je zcela nekonkrétní, soud při stanovení lhůty zohlední jen ty úkony, jejichž provedení před vydáním rozhodnutí plyne přímo ze zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 21/2017 – 57, body 23 a 24).
21. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců se (až na zákonem předpokládané výjimky) žádost o zaměstnaneckou kartu podává na zastupitelském úřadu. Podáním žádosti je zahájeno správní řízení. Po posouzení všech náležitostí žádosti (popř. jejich doplnění na základě

výzvy, srov. § 169i zákona o pobytu cizinců) zastupitelský úřad zašle kompletní spisový materiál k posouzení žalovanému. V případě kladného rozhodnutí dá žalovaný pokyn ministerstvu zahraničních věcí [§ 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců], které prostřednictvím zastupitelského úřadu podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců cizinci do cestovního dokladu vyznačí vízum k pobytu nad 90 dní za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území (zaměstnanecké karty). Vízum se podle § 51 odst. 5 zákona o pobytu cizinců považuje za udělené jeho vyznačením. Na toto vízum cizinec přicestuje do České republiky a podle § 44 odst. 1 téhož zákona je povinen dostavit se do tří pracovních dnů ode dne vstupu na území k pořízení údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu [nedostaví-li se cizinec, bude řízení podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zastaveno]. Následně je povinen ve lhůtě stanovené žalovaným, nejpozději však do 60 dnů (§ 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) ode dne pořízení biometrických údajů pro výrobu průkazu o povolení k pobytu, dostavit opět k žalovanému a převzít si průkaz o povolení k pobytu. Neučiní-li tak, řízení bude zastaveno. V opačném případě je okamžikem převzetí povolení k pobytu rozhodnutí považováno za vydané.

22. Jak vyplývá ze shora uvedeného, řízení se nyní nachází ve fázi před vyznačením dlouhodobého víza k pobytu podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud při úvahách o stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí shledal, že současný právní stav neumožňuje žalovanému učinit „mezikrok“ směřující k realizaci pokynu, resp. předkládací zprávy ze dne 17. 3. 2021, tedy vyznačit žalobkyni prostřednictvím zastupitelského úřadu do jejího cestovního dokladu vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí pobytového oprávnění. Podle ochranného opatření je totiž nařízeno (bod I.14) nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem nákazy (Vietnamská socialistická republika na tomto seznamu není, srov. sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 6. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-88/MIN/KAN), se zde uvedenými výjimkami, mezi kterými ovšem nejsou ani žádosti o dlouhodobé vízum podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání (tj. zaměstnanecké karty).
23. Bod I.16 ochranného opatření pak nařizuje vyznačit na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích do cestovního dokladu **vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.14 přijmout** s výjimkou bodu I.14 písm. i), kde se vyznačují pouze víza související s žádostmi o pobytová oprávnění za účelem studia podle § 64 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů na akademický/školní rok 2021/2022; **to platí i pro žádosti přijaté přede dnem účinnosti tohoto opatření a pro vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu s žádostmi podle tohoto bodu souvisejícími**, která lze dále vyznačit jen v případě ztráty nebo zničení již dříve vydaného průkazu o povolení k pobytu. Soud pouze pro pořádek konstatuje, že pro věc je nepodstatné, jak byla možnost vyznačovat víza za účelem převzetí povolení k pobytu upravena předcházejícími ochrannými opatřeními, která žalobkyně navrhla k důkazu, a jejichž výkladem se v žalobkyní citovaném rozsudku č. j. 77 A 46/2021 – 157 zabýval Krajský soud v Plzni. V nyní souzené věci je totiž důležité posoudit, jaké okolnosti jsou aktuálně relevantní z hlediska stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně.

24. Shora citovaná ustanovení ochranného opatření tak v okamžiku rozhodování soudu žalovanému fakticky brání, aby postupoval v řízení zákonem předpokládaným způsobem, tedy aby žalobkyni do jejího cestovního pasu vyznačil vízum za účelem převzetí povolení k pobytu, a tím pádem aby žalobkyni povolení k pobytu na území České republiky předal. Soud současně připomíná, že žalobkyně se vůči tomuto opatření obecné povahy ve svém návrhu nijak nevymezila.
25. Soud proto pariční lhůtu určil tak, že její počátek je odvislý od okamžiku, kdy bude ukončena účinnost ochranného opatření, resp. jeho bodu I.16 bránícího žalovanému ve vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu (příčemž je nerozhodné, zda k tomuto ukončení dojde zrušením ze strany Ministerstva zdravotnictví, či v důsledku soudního přezkumu tohoto ochranného opatření, či jakýmkoli jiným způsobem). Soud omezení vyplývající z daného ochranného opatření zohlednil právě ve vztahu ke stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí. Ochranné opatření totiž reguluje pouze proces přijímání žádostí o zaměstnanecké a vyznačování víz za účelem převzetí povolení k pobytu do cestovních pasů na zastupitelských úřadech, nikoli otázku vedení řízení a rozhodování o již podaných žádostech, včetně vydání rozhodnutí formou převzetí průkazu o povolení k pobytu v České republice. Formálně tak nemá žádný vliv na možnost vydat rozhodnutí o žalobkynině žádosti. Fakticky však v důsledku omezení souvisejících s vyznačováním víz do cestovních pasů znemožňuje žalovanému vydat rozhodnutí v zákonem předpokládané lhůtě. K vydání rozhodnutí soud stanovil lhůtu třiceti dnů, kterou s ohledem na skutkové okolnosti případu a po zvážení kroků, které jsou žalovaný i žalobkyně v řízení před vydáním rozhodnutí povinny učinit, považuje za dostatečnou.
26. Soud si je vědom skutečnosti, že ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví vydávaná na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, bývají často a v poměrně krátkém časovém sledu rušena a nahrazována opatřeními novými. Soud nicméně nemůže v době svého rozhodování předpokládat ani odhadovat, jaká bude právní situace po zrušení aktuálně účinného ochranného opatření – zda k jeho zrušení dojde bez náhrady, či bude nahrazeno opatřením totožného znění, či opatřením s úplně jiným obsahem, zda po pozbytí účinnosti aktuálního ochranného opatření dojde k uvolnění podmínek pro vstup cizinců nebo naopak ke zpřísnění opatření, resp. k vytvoření dalších překážek, které budou bránit vydání rozhodnutí ve věci. Tyto nejasné budoucí okolnosti soud nemůže při stanovení povinnosti žalovanému zohlednit. Lhůtu pro vydání rozhodnutí proto navázal na účinnost aktuálně účinného ochranného opatření (resp. jeho bodu I.16). Vliv právních překážek existujících po pozbytí účinnosti ochranného opatření pak bude moci být zohledněn na základě procesní obrany žalovaného (povinného) v rámci případného soudního výkonu rozhodnutí či exekuce [srov. § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů].
27. Soud pouze závěrem uvádí, že žalobkyni nic nebrání podat návrh na zrušení shora citovaného opatření Ministerstva zdravotnictví – prostřednictvím takového návrhu, bude-li úspěšný, by se mohla domoci faktické možnosti pokračování řízení o její žádosti a vydání rozhodnutí.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Ty představuje jednak soudní poplatek za podání

žaloby ve výši 2 000 Kč a dále náklady související se zastoupením žalobkyně advokátem ve výši 12 342 Kč. Ty zahrnují odměnu za zastupování za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, písemné podání žaloby a účast na jednání soudu) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradu hotových výdajů 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o 21 % představující náhradu DPH, již je zástupce žalobkyně plátcem (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li žalovaný povinnost ve lhůtě uložené tímto rozsudkem dobrovolně, může se žalobkyně domáhat nařízení exekuce či soudního výkonu rozhodnutí.

Praha 23. června 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu